

ze środków podjętych w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym wynika, że dopuszczalne jest uregulowanie krajowe przewidujące, iż państwo członkowskie nakłada na jednego ze swoich obywateli z powodu popełnienia przestępstwa mającego za przedmiot środki odurzające środek przymusu administracyjnego w postaci „zakazu opuszczania kraju”, jeżeli obywatel ten został skazany z powodu tego czynu przez sąd państwa trzeciego?

- 3) Czy ograniczenia i warunki przewidziane dla wykonywania swobody przemieszczania się obywateli Unii oraz środki podjęte w celu ich wykonania zgodnie z prawem Unii, w tym art. 71 ust. 1, 2 i 5 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen w związku motywem 5 i 20 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), w okolicznościach sprawy przed sądem krajowym należy interpretować w ten sposób, że skazanie obywatela państwa członkowskiego przez sąd państwa trzeciego z powodu czynu, który w prawie tego państwa członkowskiego jest kwalifikowany jako poważne przestępstwo umyślne mające za przedmiot środki odurzające, ze względów prewencji ogólnej i szczególnej oraz dla zagwarantowania większego stopnia ochrony zdrowia innych osób zgodnie z zasadą ostrożności uzasadnia stwierdzenie, że indywidualne zachowanie tego obywatela należy uznać za rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie jednego z podstawowych interesów społeczeństwa i to przez ustalony ustawowo okres w przyszłości, który nie ma związku z okresem odbywania wymierzonej kary, ale mieć się w okresie zatarcia skazania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Irlandii

(Sprawa C-431/10)

(2010/C 301/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Condou-Durande, A.-A. Gilly, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽¹⁾, a w każdym razie nie powiadamiąc Komisji o środkach pełnej transpozycji tych przepisów do prawa krajowego, Irlandia uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2007 r. Termin transpozycji art. 15 dyrektywy upłynął w dniu 1 grudnia 2008 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 326, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 26 sierpnia 2010 r. — Ministerie van Financiën und Openbaar Ministerie przeciwko Aboulkacem Chihabi i in.

(Sprawa C-432/10)

(2010/C 301/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ministerie van Financiën, Openbaar Ministerie

Strona pozwana: Aboulkacem Chihabi i in.

Pytania prejudycjalne

- a) W przedmiocie Wspólnotowego kodeksu celnego

- 1) Czy art. 221 ust. 1 i art. 221 ust. 3 Wspólnotowego kodeksu celnego [wprowadzonego rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 ⁽¹⁾ (Dz.U. L 302)] w brzmieniu sprzed zmiany wprowadzonej przez art. 1 ust. 17 rozporządzenia (WE) nr 2700/2000 ⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. (Dz.U. L 311) należy rozumieć w ten sposób, że dokument, w którym wskazana jest kwota należności i który został podany do wiadomości dłużnika celnego przez organy celne, może być uznawany za powiadomienie dłużnika celnego o kwocie należności w rozumieniu art. 221 ust.1 i art. 221 ust.3 kodeksu celnego tylko wówczas, gdy kwota należności została zaksięgowana przez organy celne (tzn. ujęta w księgach rachunkowych lub zapisana na jakimkolwiek innym nośniku pełniącym taką funkcję), zanim została ona podana do wiadomości dłużnika celnego we wspomnianym wyżej dokumencie?
- 2) Czy naruszenie art. 221 ust. 1 kodeksu celnego [rozporządzenia (EWG) nr 2913/92], zgodnie z którym zaksięgowanie długu celnego musi poprzedzać powiadomienie o jego powstaniu, polegające na tym, że powiadomienie o powstaniu długu celnego (z dnia 2 lipca 2004 r.) nastąpiło przed jego zaksięgowaniem (w drugim kwartale 2005 r.), skutkuje utratą prawa organów administracji do pobrania retrospektywnego?
- 3) Czy art. 221 ust. 1 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że wiążące prawnie powiadomienie domniemanego dłużnika celnego o powstaniu długu celnego nie może nastąpić, jeżeli nie istnieje możliwość udowodnienia, że dług celny został uprzednio zaksięgowany?
- 4) Czy powiadomienie dłużnika celnego o powstaniu długu celnego w rozumieniu art. 221 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny dokonane bez uprzedniego zaksięgowania długu celnego należy uznać za bezskuteczne bądź nieistniejące, wobec czego dług celny nie może zostać ściągany przez organy celne, o ile w późniejszym czasie, po zaksięgowaniu długu celnego, nie nastąpi nowe powiadomienie wystosowane w przewidzianym w tym celu terminie?
- b) W przedmiocie art. 202 Wspólnotowego kodeksu celnego
- 1) Czy art. 202 ust. 1 lit. a) kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że wprowadzenie na obszar celny Wspólnoty towarów podlegających należnościom przywozowym uznaje się za nielegalne jedynie z tego powodu, że w deklaracji skróconej sporządzanej na podstawie art. 43 kodeksu celnego towary te zostały błędnie oznaczone, mimo że:
- osoba zobowiązana do złożenia deklaracji skróconej nie ma praktycznej ani prawnej możliwości sprawdzenia, jakie towary znajdują się w kontenerach?
- art. 202 ust. 1 akapit drugi kodeksu celnego odsyła tylko do art. 38–41 i art. 177 tiret drugie kodeksu celnego, nie zaś do art. 43 tego aktu;
- określony w art. 199 rozporządzenia wykonawczego nr 2454/93 obowiązek dotyczący prawdziwości danych zawartych w zgłoszeniu odnosi się jedynie do zgłoszenia celnego, a nie do deklaracji skróconej;
- 2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 202 ust. 3 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że osobę (agenta morskiego), która złożyła deklarację skróconą w imieniu i na rachunek zleceniodawcy (przedsiębiorstwa żeglugowego) należy uznać za „osobę, która dokonała nielegalnego wprowadzenia” w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret trzecie, wyłącznie na tej podstawie, że w deklaracji skróconej błędnie oznaczyła towary?
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy art. 202 ust. 3 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak art. 24 § 2 ogólnej ustawy w sprawie cła i akcyzy, zgodnie z którym osoba, która złożyła deklarację skróconą w imieniu i na rachunek innej osoby automatycznie staje się dłużnikiem długu celnego, w sytuacji gdy osobie tej nie umożliwiono udowodnienia, że nie uczestniczyła ona w nielegalnym wprowadzeniu towaru i że nie wiedziała bądź że nie można od niej rozsądnie wymagać aby wiedziała, że towar został nielegalnie wprowadzony na obszar celny?
- 4) Czy art. 5 kodeksu celnego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi takiemu jak art. 24 § 2 ogólnej ustawy w sprawie cła i akcyzy, który uniemożliwia korzystanie z instytucji przedstawicielstwa bezpośredniego, tzn. pośrednictwa osoby działającej w imieniu i na rachunek zleceniodawcy, skoro w razie złożenia deklaracji skróconej zawierającej błędne oznaczenie osoba ta zostaje automatycznie pociągnięta do odpowiedzialności za zapłatę długu celnego?
- 5) Czy w przypadku złożenia deklaracji skróconej zawierającej błędne oznaczenie przywiezionych towarów, skutkującego powstaniem długu celnego zgodnie z art. 202 ust. 1 rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, osobę która sporządziła i podpisała deklarację skróconą, działając w charakterze bezpośredniego bądź pośredniego przedstawiciela osoby, która wprowadziła dany towar na obszar celny Wspólnoty, należy uznać za sprawcę nielegalnego wprowadzenia towaru, a w konsekwencji za dłużnika długu celnego w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret pierwsze tego rozporządzenia, jeżeli w celu złożenia deklaracji skróconej osoba ta oparła się na danych przekazanych przez kapitana statku, na którym towary zostały przywiezione na teren Wspólnoty, i jeżeli ze względu na obecność na pokładzie statku znacznej liczby kontenerów, które miały zostać rozładowane w porcie przeznaczenia osoba ta nie miała rzeczywistej możliwości sprawdzenia, czy zawartość kontenera przedstawionego organom celnym faktycznie była zgodna z treścią dostarczonych jej dokumentów, na podstawie których sporządzona została deklaracja skrócona?

6) Czy kapitana statku i reprezentowane przez niego przedsiębiorstwo żeglugowe należy uznać za sprawców nielegalnego wprowadzenia towarów na teren wspólnoty, a w konsekwencji za dłużników długu celnego w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret pierwsze rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, w sytuacji gdy na podstawie dostarczonych przez kapitana danych jego przedstawiciel złożył deklarację skróconą, w której przywiezione towary zostały błędnie oznaczone, przez co zgodnie z art. 202 ust. 1 tego rozporządzenia powstał dług celny ze względu na nielegalne wprowadzenie towarów na teren Wspólnoty?

7) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lub szóste: czy osoby wskazane w pytaniu piątym lub szóstym mogą w opisanych okolicznościach zostać uznane za dłużników długu celnego w rozumieniu art. 202 ust. 3 tiret drugie rozporządzenia nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)

(²) Rozporządzenie (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 311, s. 17).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 29 czerwca 2010 r. w sprawie T-515/08 Volker Mauerhofer przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 3 września 2010 r. przez Volker Mauerhofer

(Sprawa C-433/10 P)

(2010/C 301/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Volker Mauerhofer (przedstawiciel: J. Schartmüller, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylene zaskarżonego wyroku;
- wydanie wyroku co do istoty sprawy i uchylene zaskarżonego wyroku lub przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji do ponownego rozpoznania sprawy i wydania wyroku;
- wykonanie nieograniczonego prawa do orzekania i zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 5 500 EUR tytułem odszkodowania za straty finansowe jakie poniósł on wskutek postępowania niezgodnego z prawem prowadzą-

cego do wydania zaskarżonego wyroku oraz wskutek braku stosowanych instrukcji szefa grupy (doradca 1);

- orzeczenie, że grupa ds. umów ramowych powinna była sporządzić formularz oceny wykonawcy umowy w odniesieniu do przedsięwzięcia będącego przedmiotem sporu;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi w pierwszej instancji, a także w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argument

Wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących względów:

- wypaczenie okoliczności faktycznych dotyczących językowej oceny udziału wnoszącego odwołanie w przedsięwzięciu;
- niedostateczne uzasadnienie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oceny językowej;
- niedostateczna analiza wykonawstwa wnoszącego odwołanie;
- niezgodne z prawem domniemanie, że zaskarżony wyrok nie ma wpływu na sytuację wnoszącego odwołanie jako osoby trzeciej;
- niezgodne z prawem domniemanie, że zaskarżony wyrok nie spowodował wyraźnej zmiany sytuacji prawnej wnoszącego odwołanie;
- niezgodne z prawem domniemanie, że wnoszący odwołanie nie zastosował się do zaskarżonego wyroku w zakresie w jakim wykonuje uprawnienia władzy publicznej;
- niezgodne z prawem domniemanie, że zaskarżony wyrok został wydany we właściwym terminie i w prawidłowej sposób;
- naruszenie interesów wnoszącego odwołanie wskutek nieprzestrzegania przepisów proceduralnych;
- naruszenie zasady równego traktowania, będącej ogólną zasadą prawa wspólnotowego oraz naruszenie podstawowych praw wnoszącego odwołanie;
- niezgodne z prawem domniemanie, co do „nieistotnych zmian w zakresie przydziału dni poszczególnym doradcom”;
- naruszenie prawa do rzetelnego procesu, będącego ogólną zasadą prawa wspólnotowego.

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-445/10)

(2010/C 301/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Egerer i A. Alcover San Pedro, pełnomocnicy)